

Refleksjonsbrev november 2023, avdeling Mars

*“Vi har valgt å lage **gode møteplasser** som gir barna mulighet til å oppdage hverandres kvaliteter, likheter og ulikheter. Der de kan møtes gjennom materialenes åpenhet.*

Hva er en god møteplass og hvordan kan vi lage dette? “

Dette sitatet er hentet fra det første refleksjonsbrevet vårt (september). Vi har reflektert en del på hva som kjennetegner en god møteplass, og hvem som har definisjonsmakten for disse kjennetegnene. Hvilken rett har jeg som voksen til å definere de ulike barnas opplevelse av en møteplass?

Vi har ulike samlinger, både spontane og planlagte. Vi har samsamlinger, temasamlinger, koffertsamlinger. Og alt dette er møteplasser hvor vi skal sitte tett ved siden av hverandre, øve på å rekke opp hånda, øve på å vente på tur, øve på å lytte til hverandre og øve på å sende. Og noen må faktisk øve på å være tilstede i samlingsrommet. Hva gjør det med følelsen av tilhørighet, hvis du synes det er vanskelig å delta i samling, og du helst ikke vil sitte der? Eller vil du egentlig det, men klarer ikke formidle det, og så blir det bare tulling?

Hvordan legger vi ansatte til rette for at det enkelte barn skal klare å øve på dette? Hvordan forbereder vi barna i forkant? Snakker vi om våre forventninger, og hvilke forventninger har barna til samling?

Vi deler ofte i mindre grupper i løpet av dagen, også når vi skal ha samling. Men når vi skal ha koffertåpning synes vi at det er viktig at alle barna er tilstede, for hvordan skal de ellers få med seg innholdet som blir formidlet? Disse samlingene ser vi er vanskelig å gjennomføre så alle får en god opplevelse. Det krever at flere ansatte må være tilstede under samling når det er en stor gruppe.

Vi har brukt mye lenger tid enn planlagt på å åpne koffertene våre. Disse samlingene oppleves veldig ulikt. Noen ganger er det veldig urolig, mens andre ganger opplever vi at det er ro nok til at vi kan sende og dele og snakke om innholdet i kofferten. Mange barn synes det er vanskelig å vente på å få holde det som er i kofferten, og når de får tilsendt et bilde eller en gjenstand, kan det være vanskelig å sende den videre. Vi ansatte kan oppleve at selve sendeprossessen får mer fokus enn vi ønsker, og at det blir mye veiledning fra ansatte. Flere barn kan uttrykke sin frustrasjon på ulike måter og de klager til oss eller til de andre barna.

Vi ønsker jo at verdien skal ligge i den informasjonen de får om vedkommende som åpnet kofferten, eller hva er viktigst – og for hvem? Noen ganger ser vi at barna er mest opptatt av å sende, og ikke like interessert i selve gjenstanden, mens andre ganger kan de være opptatt av innholdet i bildet, og snakke sammen med sidemann om dette. Verdsetter vi det ene høyere enn det andre? Og hvordan responderer vi ansatte på dette? *Hva velger vi å gi verdi?*

Vi ønsker å synliggjøre mangfoldet for barna og syntes dette er en fin måte å gjøre det på, skrev vi i forbindelse med koffertene i forrige refleksjonsbrev (oktober). Mangfold er en samlebetegnelse som brukes for å beskrive menneskelige forskjeller, det kan være språk, personlighet, verdier og familier. Vi lurer på hvordan dette kommer frem i samlingsstundene? Hva slags opplevelse har den som viser kofferten sin? Hva vektlegger de ulike barna? Vi ønsket å knytte familiene og hjemmene nærmere barnehagen med dette prosjektet. Foreløpig er vi usikre på om vi har oppnådd dette, og hvordan skal vi måle det?

“Å møte individets behov for omsorg, trygghet, tilhørighet og anerkjennelse og sikre at barna får ta del i og medvirke i fellesskapet, er viktige verdier som skal gjenspeiles i barnehagen” (KD, 2017, s.7).

Anerkjennelse er ikke en gave fra voksne til barn, sa Berit Bae, men noe som finner sted i relasjonen mellom to mennesker. Videre skriver forskeren at gjensidighetsprinsippet står sentralt i tanken om anerkjennelse, og vi forstår det slik at begge parter må anerkjenne hverandre som personer med egne opplevelser og perspektiver.

Vi hadde en plan om at vi hadde åpnet alle koffertene innen desember. Det har vi ikke gjort. Vi hadde også en plan om at koffertene kunne blitt omgjort til en adventskalender, nå gikk jo ikke det da. Vi har fortsatt koffert med oss i samling hver dag, men nå som en julekoffert med ukjent innhold. Vi opplever

fortsatt stor interesse for åpning av koffertene, så vi vil selvfølgelig fortsette å åpne de, av respekt for det arbeidet dere har lagt i kofferten (og det har en stor betydning!) og for at dere har tatt de med til barnehagen, og selvfølgelig for de barna som fortsatt venter! Kanskje vi må dele opp koffertsamlingen i mindre grupper? Så får de dele med hverandre hva de har opplevd. Og så kan vi ansatte prioritere å henge opp bildene fra samlingen, så får vi mer å snakke om når vi ser på bildene.

Kilde:

<https://www.mestremestrerikke.no/2016/03/anerkjennelse-er-ikke-en-gave-fra-voksne.html>

<https://www.regjeringen.no/no/tema/familie-og-barn/barnehager/artikler/a-se-barn-som-subjekt--noen-konsekvens/id440489/>